

Revolutia tacuta

Scris de Ninel Ganea
Joi, 17 Aprilie 2014 15:17

Venirea Mantuitorului a reprezentat o mare deziluzie pentru populatia Iudeii, dupa cum o demonstreaza, intr-un eseu scris in vremea Razboiului Civil din Rusia, [mitropolitul Antonie Khrapovitsky](#).

In locul unui revolutionar pur sange, evreii s-au ales cu Dumnezeu. In locul paradisiului temporar pe pamant, li s-a dat raiul ceresc, etern. In locul libertatii politice, li s-a oferit libertatea de patimi. Nici nu e de mirare ca toate ofertele au fost refuzate, iar rebelul Barabas a castigat voturile multimei in stil democratic.

“

When He promised to the Jews who believed in Him a moral freedom instead of a political freedom and spoke of the scant value of the latter, the ecstasy of the people, which had been prompted by the miracle of the five loaves, gradually changed to grumbling, and subsequently these exchanges, resumed in Jerusalem, conclude with the people taking up stones to kill the One they wished to proclaim king but a short while before”

(Khrapovitsky – Christ the Savior and the Jewish Revolution).

Revolutionarul, de atunci si pana astazi, indiferent de etnie, nu are nici timp, nici rabdare si nici vreo credinta in lumea de apoi. El este ideologul lucrurilor pamantesti. Timpul sau e intotdeauna viitorul, iar revolutia permanenta singura lui credinta. Eschatonul pamantesc, “

imanentizat”

, va fi pus in miscare de ideile si actiunile sale, iar rezultatul final va rascumpara toate sacrificiile celorlalti. Aritmetica mecanicista si entuziasmul fraternitatii globale inlocuiesc constrangerile traditionale si prudenta. Locul lui Dumnezeu este luat de revolutionarul mesianic care sfideaza ordinea naturala si o inlocuieste cu dictatul vointei personale.

In acest context, iluziile umanitariste au o seductie irepresibila, mai ales cand sunt puse alaturi de reforma sinelui. Lupta cu patimile este discreta, greoaie si presupune un orizont de timp indepartat. Lupta cu lumea porneste din patima puterii, este fatisa si, cu putin noroc, te acopera de glorie efemera, fie si “intre patru pereti” (Cioran). Pe aceste criterii, nu e greu de facut o alegere.

Asa e de cand lumea, iar venirea lui Hristos a insemnat cel mai important obstacol impotriva a ceea ce latinii numesc “libido dominandi” , chiar daca nu toate formulele crestine au mers in directia “reactionara”. De asemenea, ar fi gresit sa credem ca revolutionarul apare intotdeauna pe scena istoriei cu o privire fixa, o camasa rosie si o arma in mana. Tipurile difera, insa filozofia din spate (transformarea fundamentala a celorlalti, musai cu forta, si remodelarea radicala a lumii) ramane criteriul esential de identificare. Revolutia Franceza si cea Rusa, cu tot cu imperialismul subsecvent, pot fi analizate nefarsit din aceasta perspectiva, ilustrand cu exemple sangeroase scurtul drum de la o fraternitate universala la un masacru general, rezumat de Chamfort in maxima iacobina “Fii fratele meu sau te omor!”, practic o reformulare mai plastica a unei doctrine rousseauiste.

De atunci incoace, in modernitatea noastra, predomina “umanitaristii cu ghilotina”, sclavii unor scopuri cat mai abstracte, cu o iubire nelimitata pentru umanitate, in general, dar cu un dispret la fel de nelimitat pentru aproape, in particular. Dickens a dovedit un talent remarcabil in portretele unor astfel de personaje. Seth Pecksniff din “Martin Chuzzlewith” exceleaza in retorica altruismului global si pune celor doua fete ale sale numele “Caritate” si “Mila”, dar asta nu il impiedica sa caute, cu o lipsa totala de scrupule, doar satisfactia personala. Doamna Jellyby din “Casa Umbrelor”, “the telescopic philanthropist”, face parte din aceeaasi familie politica si sociala. O preocupa pana la epuizare soarta unui trib din Africa pe care nu l-a vazut niciodata, in timp ce propriii copii traiesc intr-o mizerie si dezordine produse de cruciada-i umanitarista.

In termeni utilitaristi, personajele lui Dickens nu starnesc tragedii la scara mare, inasa asta nu ar trebui sa ne impiedice sa vedem un tip ideal care, odata teleportat in viata publica, inmulteste numarul victimelor proportional cu cel al ambitiiilor politice sau religioase. Pentru o varianta in carne si oase, actiunile “Sfintei” Hillary Clinton sunt edificatoare. Cei care cauta exemple suplimentare nu au altceva de facut decat sa deschida paginile ziarelor. De la ecologisti radicali, “unitisalvam toata Romania!”, la campanii legaliste, trecand prin iluziile institutionale (“sa vina ONU, UE, UNESCO sa ne salveze!”), prin rindeaua egalitarista a corectitudinii politice, prin razboaiele pentru combaterea terorismului global, pentru instaurarea democratiei globale, samd., nu avem de-a face cu altceva decat cu elanul revolutionar deghizat sub masca altruismului universal.

Asaltul modern asupra crestinismului pare ca a epuizat capitalul moral produs de acesta, mai

Revolutia tacuta

Scris de Ninel Ganea
Joi, 17 Aprilie 2014 15:17

---

ales in conditiile in care tot mai multe biserici presupus crestine adera neconditionat la dogmele umanitarist-revolutionare, cu un loc special rezervat astazi Papei Francisc.

Insa lectia esentiala a crestinismului si probabil singura cale de reusita filozofica, institutionala si comunitara, pe termen lung, chiar si in aceasta viata, ramane cultivarea virtutilor si concentrarea pe razboiul nevazut impotriva patimilor. Ispita constanta a revolutiei, indiferent de forma in care apare, trebuie repudiata in acelasi fel in care Mantuitorul a respins oferta unei revolutii nationaliste pentru indepartarea romanilor de la conducere. Transferul luptei interioare in actiune exterioara simbolizeaza, in cel mai bun caz, o confuzie etica. Celor care acuza "quitesimul" pozitiei ortodoxe li se poate raspunde ca "sangele martirilor este samanta crestinismului", o pozitie la fel de valabila astazi ca si in vremea lui Tertullian, chiar daca astazi putini mai practica sacrificiul. In plan politic, pentru cei care stau cu un ochi la practica, consecintele acestei filozofii au fost descrise de Burke: "Somewhere there must be a control upon will and appetite; and the less of it there is within, the more of it there must be without".